



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **R. B.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Zdeňkem Ptáčkem
sídlem Májová 608/23, 350 02 Cheb

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2018, č. j. PK-DSH/10705/18

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou datovanou dne 2. 11. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2018, č. j. PK-DSH/10705/18, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Tachov, odboru dopravy a

silničního hospodářství, ze dne 29. 6. 2018, č. j. 1229/2018-ODSH/TC-24 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž nebylo vyhověno žádosti žalobce o udělení řidičského oprávnění, neboť žalobce neprokázal, že má obvyklé bydliště na území ČR, a tedy nesplnil podmínky § 82 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“).

Žaloba

2. Žalobce v žalobě nejprve vyličil skutkový stav. Uvedl, že se v České republice zdržuje již od roku 2016. Nejprve bydlel v X na adrese X, později se přestěhoval do X, když si zde zakoupil dne 17. 5. 2017 domek na adrese X. Do zaměstnání dojíždí do SRN do firmy BOSCH, kde pracuje na směny a pokud mu navazuje denní či noční směna bez volna, tak přespí na ubytovně v SRN, případně setrvá po skončení noční směny a domů jede následující den. Správní orgán prováděl šetření, zda se žalobce skutečně zdržuje na území ČR, aby byla splněna podmínka převážného pobytu na území státu, kde o vydání oprávnění žádá. K žádosti Městského úřadu Tachov ODSH provedli policisté OO PČR Planá dne 13. 4. 2018 a 15. 4. 2018 kontrolu na adrese X. Žalobce však v tuto dobu byl v místě svého zaměstnání u firmy Bosch Nürnberg, když dne 13. 4. 2018 nastupoval noční směnu a dne 15. 4. 2018 měl po dvou nočních směnách po sobě, a proto odjel domů do X až následující den 17. 4. 2018. Vzhledem k tomu, že žalobce nevlastní řidičské oprávnění, dopravuje se převážně vlakem, a tedy jeho časové ztráty jsou značné a nemá možnost hned po skončení směny odjet do ČR.
3. Správní orgán se dotazoval u místně příslušného úřadu v místě předchozího bydliště na žalobce a obdržel zprávu o negativním přístupu orgánů SRN. Ve zprávě orgánů SRN i později zaslané přímo MÚ Tachov se výslovně bez jakýchkoliv důkazů podsunuje, že žalobce zcela jistě tímto postupem hodlá obejít zákazy v SRN. Správní orgán nedostatečně zohlednil skutečnost, že žalobce je vlastníkem domu, v němž má obvyklé bydliště. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti nevyhovění jeho žádosti. Extenzivní výklad předpisů ČR a EU, jak je správní orgán provádí, nekoresponduje se záměrem zákonodárce. Pokud se v ČR hodlá usadit a dojíždět za prací do zahraničí, nebo za účelem provozování podnikání cizinec z EU, který zde splní všechny ostatní podmínky pro získání řidičského oprávnění, ale není ve dvou dnech zastižen v místě bydliště ve své nemovitosti, pak nemá žádnou možnost dle postupu žalovaného řidičské oprávnění získat.
4. Žalobce namítal, že žalovaný při projednávání věci v rámci odvolacího řízení nevzal v úvahu fakt, že i správním orgánem prvního stupně byla porušena závazná ustanovení správního řádu a Listiny ZPS, když zejména přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), žalovaný nevyšel dotčené osobě vstříc (§ 4 odst. 1 správního řádu), nepřipustným – extenzivním výkladem zákona fakticky změnil záměr zákonodárce a nezjistil z úřední povinnosti v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí, že orgán I. stupně nerozhodl v rámci zjištěného skutkového stavu, ba naopak svým extenzivním výkladem se pokusil aprobovat jednání prvoinstančního správního orgánu.
5. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené i prvoinstanční rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 16. 1. 2019 sdělil, že posoudil žalobcem předložené písemnosti ve vztahu k ustanovení § 82 odst. 1 zákona o silničním provozu, který stanoví,

že lze udělit řidičské oprávnění pouze osobě, která kromě splnění podmínek, kterými jsou věk a dále zdravotní a odborná způsobilost a dalších podmínek stanovených zákonem, má na území České republiky obvyklé bydliště, anebo zde alespoň 6 měsíců studuje. K tomu se váže ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, kde je uvedeno, že obvyklým bydlištěm na území České republiky se rozumí místo trvalého pobytu fyzické osoby na území ČR nebo pokud fyzická osoba nemá na území ČR trvalý pobyt místo na území ČR, kde fyzická osoba

1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti a popřípadě zároveň i z důvodu podnikání, výkonu jiné samostatné výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky nebo
 2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.
7. Správní orgány v souladu s ochranou veřejného zájmu, který je spatřován právě v bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, při posuzování podmínky obvyklého bydliště mají povinnost vyloučit všechny pochybnosti o tom, zda se žadatel o řidičské oprávnění na území ČR skutečně zdržuje a má zde osobní vazby a přitom je zapotřebí prokázat skutečný stav věci, o němž nejsou pochybnosti (§ 3 správního řádu). Za účelem prokázání skutečnosti, že žalobce na území ČR skutečně pobývá, požádal správní orgán I. stupně o součinnost příslušné oddělení Policie ČR, z jehož sdělení vyplývá, že bylo provedeno po dobu trvání správního řízení celkem 5 návštěv v bydlišti uvedeném žalobcem, a to s výsledkem, že ani v jednom z pěti případů žalobce nebyl v místě svého údajného obvyklého bydliště zastižen. K tomuto žalovaný konstatoval, že potvrzení o přechodném pobytu na území ČR je pouze dokladem osvědčujícím skutečnost, že se daná osoba má v úmyslu zdržovat na území České republiky déle než 3 měsíce a že této osobě byl zaregistrován pobyt na území České republiky. Potvrzení o přechodném pobytu tedy není samo o sobě dokladem prokazujícím, že žadatel o řidičské oprávnění pobývá na území ČR nejméně 185 dnů v kalendářním roce.
8. Žalovaný dále upozornil, že předložení důkazů o tom, že žalobce na území ČR skutečně pobývá, je v tomto případě právě povinností žalobce. Tato skutečnost v průběhu správního řízení relevantně doložena nebyla. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínku dle ustanovení § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, jelikož neprokázal, že má na území ČR obvyklé bydliště nebo zde alespoň 6 měsíců studuje.
9. Žalovaný dále podotkl, že v průběhu správního řízení bylo příslušným úřadem členského státu Kraftfahrt-Bundesamt, Flensburg, SRN, ze dne 9. 3. 2018 sděleno, že německé nároky a odpovídající řidičský průkaz byly žalobci zrušeny konečně a trvale již od 8. 12. 2015, a to z důvodu, že žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem drog. Dále příslušný úřad sdělil, že žalobce nesplňuje požadavky na minimální normy fyzické a duševní způsobilosti pro řízení motorových vozidel. Před opětovným udělením řidičského oprávnění v Německu mu bylo uloženo, aby doložil lékařsko-psychologickou odbornost. Podle znalostí úřadu žije žalobce nepřetržitě od 21. 7. 2015 v Německu. Proto tato odpovědnost patří německým úřadům. Je zde předpoklad, že se v České republice uchází o řidičské oprávnění jen proto, aby obcházel potřebná opatření německých úřadů.

10. Závěrem žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

11. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*soudní řád správní*“ nebo „s. ř. s.“).
12. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
13. Soud ve věci rozhodoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s tím oba účastníci souhlasili.
14. Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
15. Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Dne 5. 2. 2018 podal žalobce žádost o udělení řidičského oprávnění skupiny B, v níž uvedl adresu obvyklého bydliště X. Trvalý pobyt má pak žalobce hlášený na adrese X. Z informačního systému správní orgán I. stupně zjistil, že byl žalobci v minulosti vydán řidičský průkaz v SRN. K prověření, zda je žalobce držitelem cizího řidičského oprávnění a řidičského průkazu, požádal o spolupráci příslušný orgán v SRN. Dne 21. 2. 2018 obdržel správní orgán I. stupně sdělení příslušného úřadu členského státu, že žalobce není držitelem platného řidičského oprávnění, neboť mu bylo staženo dne 12. 1. 2016, jelikož úspěšně neprošel lékařskou prohlídkou a psychologickou zkouškou, které musí absolvovat z důvodu znovuzískání řidičského oprávnění, jelikož řídil vozidlo pod vlivem drog. Dne 9. 4. 2018 sdělil příslušný úřad SRN své podezření na obcházení potřebných opatření německých úřadů pro znovuzískání řidičského oprávnění v SRN. Žalobce k prokázání svého obvyklého bydliště na adrese X, předložil výpis z katastru nemovitostí prokazující vlastnického právo k nemovitostem, přičemž součástí jednoho z pozemků je stavba uvedené adresy tvrzeného obvyklého bydliště, a potvrzení o povolení přechodného pobytu žalobce na dané adrese. Žalobce následně doložil vyúčtování služeb za dodávky elektřiny do daného místa a řadu dalších dokumentů, ze kterých však bylo patrné pouze místo trvalého pobytu žalobce na území SRN, příp. tvrzené předchozí bydliště žalobce na území ČR. Správní orgán I. stupně požádal příslušný policejní orgán o namátkové prověrky, zda se žalobce zdržuje v místě tvrzeného obvyklého bydliště. Prověrky byly provedeny dne 15. 2. 2018 v 14:30 hodin, 24. 2. 2018 v 12:39 hodin, dále dne 13. 4. 2018 v 10:25 hodin, 15. 4. 2018 v 16:35 hodin a 15. 4. 2018 v 22:25 hodin. V žádném z těchto případů nebyl žalobce v místě zastížen. Ani na základě provedených proverek tak nebylo možné učinit závěr o skutečném pobytu žalobce na uvedené adrese. Žalobce byl vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, v rámci kterého se vyjádřil k provedeným pobytovým kontrolám, když uvedl, že pracuje v Norimberku v SRN ve společnosti BOSCH v nepřetržitém provozu, mívá směny ranní, odpolední a noční a následně 4 dny volna. Jelikož není držitelem řidičského průkazu, dojíždí vlakem. Má-li na sebe navazující směny, přespí někdy na firemní ubytovně a domů se vrací až na čtyřdenní volno. Ve dnech pobytových kontrol se nacházel v zaměstnání. Sdělil, že uvedené údaje může doložit výpisem ze své docházky od zaměstnavatele a jízdenkami z cest vlakem do práce. Žalobce následně předložil správnímu orgánu kopii docházky od zaměstnavatele za měsíc březen a duben 2018, z níž je patrné, že dne 13. 4. 2018 byl žalobce v zaměstnání od 21:27 hodin do 6:18 (14. 4.) hodin a dále dne 14. 4. 2018 od 21:40 hodin do 6:17 (15. 4.), na které navazovaly 4 dny pracovního klidu. Jízdenky do práce žalobce nedoložil.

16. Podle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu *řidičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která má na území České republiky obvyklé bydliště nebo zde alespoň 6 měsíců studuje.*
17. Ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu pak definuje obvyklé bydliště na území České republiky jako *místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba 1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo 2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.*
18. Soud v úvodu podotýká, že se obdobným případem zabýval již ve svém rozsudku ze dne 30. 10. 2017, č. j. 57A 3/2017 – 40, přičemž nevidí důvod se od dříve vyslovených závěrů odchýlovat, proto některé části odůvodnění nyní přejímá.
19. Předmětem sporu mezi účastníky byla otázka výkladu pojmu „obvyklé bydliště“ ve vztahu k získání řidičského oprávnění, neboť právě existence obvyklého bydliště určité osoby na území České republiky je v souladu s § 82 odst. 1 zákona o silničním provozu jednou z podmínek, jejichž kumulativní splnění je předpokladem pro vydání řidičského průkazu. Z citovaného ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu je zcela zřejmé, že zákonodárce vždy vyžaduje splnění podmínky osobních vazeb, které následně demonstrativně vyjmenovává, přičemž k těmto osobním vazbám může eventuálně přibýt i vztah k určitému místu na základě vazeb profesních, avšak určující je vždy existence osobních vazeb. Z citovaného ustanovení je rovněž patrné, že žadatel musí v místě reálně pobývat, nestačí tedy pouze formálně evidovaný pobyt žadatele na území ČR. Stejně závěry učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2014, č. j. 4 As 204/2014 – 29: *„institut obvyklého bydliště definovaného pro účely zákona o silničním provozu v jeho ustanovení § 2 písm. hh) požaduje, aby zde osoba pobývala po určitou dobu, čímž zákonodárce zřetelně vyjádřil materiální kritérium, tedy požadavek skutečného a nikoli pouze úředně evidovaného pobytu žadatele na území České republiky z důvodů jeho osobních vazeb k členskému státu. Předložení nájemní smlouvy a potvrzení o povolení k přechodnému pobytu proto samo o sobě nedokládá, že zde žadatel skutečně po zákonem požadovanou dobu pobýval; není totiž důležité, kolik důkazních prostředků žadatel předloží, ale důležitý je obsah vztahů jimi založených.“*
20. Jednotnou dopravní politiku v rámci Evropské unie má zajistit směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006 o řidičských průkazech (dále jen „směrnice“). Podle čl. 7 odst. 1 písm. e) směrnice 2006/126/ES *řidičské průkazy se vydávají pouze žadatelům, kteří mají obvyklé bydliště na území členského státu vydávajícího průkaz nebo mohou doložit, že už tam alespoň šest měsíců studují.*
21. Soud poznamenává, že členské státy si mohou některé požadavky na udělení, resp. znovuudělení řidičského oprávnění upravit odlišně, např. pokud bylo řidičské oprávnění v minulosti odebráno za jízdu pod vlivem návykových látek, nicméně tato skutečnost neopravňuje žadatele k výběru členského státu, v němž svou žádost podá. Podmínka obvyklého bydliště má mj. za cíl zabránit tzv. turistice za řidičskými průkazy. Nástrojem vedoucím k tomuto cíli má být možnost získání řidičského oprávnění v tom členském státě Evropské unie, ke kterému má žadatel o toto oprávnění bližší vztah, definovaný

obsahem pojmu obvyklé bydliště vymezeném v čl. 12 směrnice, podle něhož: *Pro účely této směrnice se „obvyklým bydlištěm“ rozumí místo, kde se určitá osoba obvykle zdržuje, tj. nejméně 185 dní v kalendářním roce, z důvodů osobních a profesních vazeb nebo v případě osob bez profesních vazeb z důvodu osobních vazeb vyplývajících z úzkých vztahů mezi touto osobou a místem, kde bydlí. Za obvyklé bydliště osoby, jejíž profesní vazby jsou jinde než osobní vazby a která tedy střídavě pobývá na různých místech ve dvou nebo více členských státech, se však považuje místo jejích osobních vazeb, pokud se tam pravidelně vrací. Tato poslední podmínka se nepožaduje, pokud osoba pobývá v některém členském státě, aby zde vykonávala časově omezený úkol. Navštěvování vysoké školy nebo školy neznamena přesun obvyklého bydliště.*

22. Na nutnost faktického pobytu poukazuje Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 7 As 71/2016 – 29, v němž uzavřel, že: *„Pokud by Nejvyšší správní soud uznal, že žadateli stačí pro prokázání obvyklého bydliště pouze předložit potvrzení o umožnění přechodného pobytu, bylo by možné, aby takový žadatel získal obvyklé bydliště ve více členských státech Evropské unie, případně ve všech současně. Takový důsledek by byl zjevně v rozporu s úmyslem českého i unijního zákonodárce zabránit „turistice za řidičskými průkazy“ (viz např. rozsudek ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 287/2014 - 36, rozsudek Soudního dvora ve věci C-419/10 Hofmann, nebo důvodová zpráva k zákonu č. 297/2011 Sb., sněmovní tisk č. 300/0, rok 2011).“*
23. Soud opakuje, že žalobce prokazoval své obvyklé bydliště zejm. výpisem z katastru nemovitostí, potvrzením o povolení přechodného pobytu žalobce na dané adrese a vyúčtováním služeb za dodávky elektřiny do daného místa. Zdejší soud na tomto místě poukazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2015, č. j. 5 As 3/2015 - 34, v němž soud uvedl, že *„uvedení demonstrativního výčtu dokladů v § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu nelze v žádném případě vnímat jako projev legální důkazní teorie. Vždy je třeba zkoumat, co skutečně předložené doklady prokazují, resp. zda je jimi zejména s ohledem na jejich povahu, obsah, srozumitelnost a věrohodnost prokázáno obvyklé bydliště.“*, či dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016, č. j. 9 As 291/2015 – 21, v němž soud shrnul, že: *„V posuzované věci rovněž není rozhodné, že stěžovatel přiložil k žádosti právě doklady předvídané v § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu, neboť již podle rozsudku zdejšího soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 287/2014 - 36, doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele ve smyslu § 92 odst. 4 písm. d) a § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu nemusí sám o sobě prokazovat obvyklé bydliště žadatele. Rozhodující je v souladu s § 2 písm. hh) téhož zákona skutečný fyzický pobyt, nikoliv pobyt formální.“*
24. Žalobcem předložené dokumenty prokazují toliko možnost žalobce pobývat na území ČR. Samotné vlastnictví nemovitosti neprokazuje obvyklé bydliště na daném místě. Opačný výklad, tak jak jej zastává žalobce, by vedl k absurdním důsledkům a umožňoval by onu „turistiku za řidičskými průkazy“, před níž varoval jak Nejvyšší správní soud, tak i Soudní dvůr (viz např. rozsudky ze dne 10. 2. 2015, č. j. 6 As 273/2014 - 27, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 6 As 7/2015 - 26, ze dne 7. 6. 2016, č. j. 7 As 71/2016 – 29, či rozhodnutí Soudního dvora Hofmann, C-419/10, Grasser, C-184/10 aj.). V praxi by mohla nastat situace, kdy žadatel o řidičské oprávnění bude vlastnit několik nemovitostí na území několika států. Obvyklé bydliště však může být jen jedno. Samotná skutečnost, že někdo vlastní nemovitost, tak automaticky nezakládá, že v daném místě musí skutečně bydlet. Nemovitost může pronajímat či ji využívat jen k příležitostnému pobytu.
25. Aby bylo možné učinit závěr, že žalobce na uvedené adrese skutečně pobývá a je zde tedy

jeho obvyklé bydliště, bylo nutné předložit nebo alespoň navrhnout některé další důkazy osvědčující tuto skutečnost. Jak bylo uvedeno výše, na předmětné adrese bylo provedeno celkem 5 pobytových kontrol ve čtyřech dnech, přičemž pouze v jednom případě žalobce doložil, že se v den kontroly nacházel v zaměstnání. Nepřítomnost žalobce v době kontroly dne 15. 4. 2018 pak neodpovídala jeho tvrzení, že ve dnech volna se zdržuje v místě obvyklého bydliště. K pobytovým kontrolám provedeným v měsíci únoru se žalobce nevyjádřil. Nedoložil ani jízdenky, které by dokazovaly jeho tvrzení o dopravování vlakem do zaměstnání. Žalobce tedy neodstranil pochybnosti správního orgánu stran jeho skutečného obvyklého bydliště, nikoli tedy jen formálního, jinými slovy nedoložil, že má na území ČR obvyklé bydliště.

26. Je třeba zdůraznit, že ve správním řízení o žádosti je to žadatel (tj. žalobce), který pokud chce být v řízení úspěšný, musí předestřít takovou skutkovou verzi reality, která může být následně předmětem důkazního řízení, a rovněž je následně povinen jím tvrzené skutečnosti prokázat. Žalobcem v průběhu správního řízení předložené listinné podklady nejsou s to doložit skutečné obvyklé bydliště žalobce na území ČR, a to zvláště za situace, kdy ve správním řízení byly zjištěny okolnosti, které jasně podporují podezření z účelového podání žádosti (zejména odebrání řidičského průkazu v SRN z důvodu jízdy pod vlivem návykových látek). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 1 As 71/2015 – 33: *„ve správním řízení mají účastníci povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu). Tato povinnost je přitom silnější v řízení o žádosti (jako v tomto případě), kdy mnohdy dost dobře ani nelze požadovat na správním orgánu, aby obstarával za účastníka řízení podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti. (VEDRAL, J. Správní řád: Komentář. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 524). Tak tomu bylo i v nyní projednávaném případě, kdy § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu výslovně ukládá žadateli povinnost k žádosti o udělení řidičského oprávnění přiložit řadu dokumentů včetně dokladů prokazujících obvyklé bydliště žadatele. Je tedy povinností stěžovatele nejen své obvyklé bydliště tvrdit, ale také toto tvrzení náležitými podklady doložit.“*
27. S ohledem na uvedené nemohl soud žalobci přisvědčit, že by byl výklad správních orgánů nesprávný, či že žalovaný extenzivním výkladem zákona fakticky měnil záměr zákonodárce, jak tvrdil žalobce v žalobě. Výklad správních orgánů plně odpovídá smyslu a účelu právní úpravy, jakož i konstantní judikatuře. Zdejší soud se proto s učiněnými závěry plně ztotožňuje a uzavírá, že správní orgány nepochybily, když dospěly k závěru, že žalobce neprokázal splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky.
28. Pokud se jedná o námitku porušení správního řádu a Listiny základních práv a svobod z důvodu toho, že přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), a toho, že žalovaný nevyšel žalobci vstříc (§ 4 odst. 1 správního řádu), pak soud uvádí, že mezi obligatorní náležitosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu náleží uvedení žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. K tomu se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyjádřil v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, takto: *„I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní*

orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ Jelikož námitky nezákonnosti napadeného rozhodnutí obsažené v poslední skupině žalobních námitek představují právě jen ony obecné odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami, nemohl se jimi zdejší soud věcně zabývat a případně je shledat důvodnými.

Rozhodnutí soudu

29. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

30. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Úspěšný žalovaný správní orgán žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 24. července 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu